

Bánat-királyfi kertje végtelen.

A színes kertben megsuhan a lomb,
 Zörren az ág és felsóhajt a pázsit,
 A régi kertben furcsa vendég járkál
 S a mohos kőfal rámered: ki jár itt?
 Ki jár itt, ahol Bánat-királyfi bolygott,
 De örömvárba messze ballagott,
 Ő jött-e vissza: régi, régi vendég,
 Vagy aki itt jár, tán egy új halott?

Bánat-királyfi kertje végtelen
 S bolyongni benne drága út nekem,
 Rejtett tavak tükrében felcikáznak
 Vágyak, tüzek, kudarcok: életem.
 Sötét lombok réjtelmesen susognak,
 Az úton sirva roppan a kavics,
 Csüggedt fejem fölött rózsaszín-sátor,
 De lelke mélyén sírok magam is.

Virágbarlangból azúr égre nézek,
 Hol egy haldokló szivárvány fakúl,
 A tavon hattyúk úsznak hiú keccsel
 S a parton liliumok szirma hull.
 S bánat-barlangban felnyöszörgök én:
 Óh, gyermekévek, délibáb-romok,
 Ti messze, messze úszó drága hattyúk,
 Ti végtelenbe hullt liliumok!

Bánat kertjére alkony pírja csordúl,
 Bibor ősz hull ezer virágra-lombra,
 S a tavak — piros tócsák hidegen
 Dermedeznek a bolygó fájdalomra.
 A színes kertben megborzong a lomb,
 Zörren az ág és felsóhajt a pázsit,
 A régi kertben furcsa vendég járkál
 S a mohos kőfal rámered: ki jár itt?

Dobos László.

